

Як страшно відкриватися добру

Василь Стус

Як страшно відкриватися добру.
Як страшно зізнаватись, що людина
Іще не вмерла в нас. Як страшно ждати,
коли вона захована помре
у темряві, щоб нишком відвезти
на цвинтар душ, і щастя запопасти,
якого вже до ран не прикладеш.
Як вабить зло. Як вабить гріх — піти
світ-за-очі, повіятися з вітром
і власної подоби утекти,
мов чорта лисого. Кульгавий день
увійде в темінь, гляне по криївках
і заважається. Бо шкода праці:
сидить при ватрі плем'я самоїдів,
щасливо позіхає. На вогні
печеться м'ясо. В казані окріп
переливається. Сьорбають юшку
і, повні філософських резигнацій,
мізкують, з кого б смажити печеню,
щоб стало на сніданок і обід.
Кульгавий день відходить, бо печерний
ікластий лютий смерк не западе,
допоки аж останній самоїд
не з'їсть себе самого і помре
Із філософським виразом. Мовляв,
Життя коротке, а — забракло м'яса.